

2025/1430

17.7.2025

DECYZJA RADY (UE) 2025/1430

z dnia 8 lipca 2025 r.

w sprawie stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu EOG w odniesieniu do zmiany załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG (RED II)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾ (zwane dalej „Porozumieniem EOG”) weszło w życie z dniem 1 stycznia 1994 r.
- (2) Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG może podjąć decyzję o zmianie, między innymi, załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG.
- (3) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/759 ⁽³⁾ oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 ⁽⁴⁾.
- (4) Szereg przepisów dyrektywy (UE) 2018/2001 wymaga dostosowań merytorycznych, które uwzględniają specyfikę Porozumienia EOG i państw EFTA.
- (5) Ponieważ wiążący cel Unii w zakresie energii odnawialnej nie ma zastosowania do państw EFTA, unijny cel określony w art. 3 ust. 1 dyrektywy (UE) 2018/2001 nie powinien mieć zastosowania do państw EFTA. Artykuł ten został zatem odpowiednio dostosowany. Państwa EFTA określają jednak dobrowolnie swoje krajowe orientacyjne cele w zakresie energii odnawialnej, określone w deklaracji państw EFTA załączonej do decyzji Wspólnego Komitetu EOG. W związku z tym państwa EFTA nie powinny być częścią unijnej platformy ds. rozwoju odnawialnych źródeł energii ani uczestniczyć w transferach statystycznych z państwami członkowskimi. Art. 8 dyrektywy (UE) 2018/2001 nie powinien mieć zatem zastosowania do państw EFTA.
- (6) Biorąc pod uwagę odległe położenie geograficzne Islandii i związane z tym wyzwania dotyczące obliczania końcowego zużycia energii brutto w odniesieniu do ilości energii zużytej w sektorze lotnictwa, do Islandii powinien mieć zastosowanie taki sam próg jak ten przyznany Cyprowi i Malcie w art. 7 dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (7) W odniesieniu do procedur wydawania zezwoleń określonych w art. 16 dyrektywy (UE) 2018/2001, w decyzji Wspólnego Komitetu należy uwzględnić szczególne obowiązki Norwegii w zakresie konsultacji z Saamami, tak aby zapewnić możliwość przedłużenia o maksymalnie rok terminów procedury wydawania zezwoleń, o której mowa w art. 16 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy (UE) 2018/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/1994/2894/oj>.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_international/1994/1/oj.

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/759 z dnia 14 grudnia 2021 r. zmieniające załącznik VII do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej na potrzeby chłodzenia i systemów chłodniczych (Dz.U. L 139 z 18.5.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2022/759/oj).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2018/2001/oj>), sprostowana w Dz. U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, i Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37.

- (8) Państwa EFTA powinny przestrzegać polityki Unii w zakresie wzajemnego uznawania gwarancji pochodzenia w odniesieniu do państw trzecich określonej w art. 19 ust. 11 dyrektywy (UE) 2018/2001. W związku z tym nie powinny one uznawać gwarancji pochodzenia wydanych przez państwo trzecie, chyba że Unia zawarła umowę z danym państwem trzecim i spełnione są kryteria określone w tym artykule. W związku z tym art. 19 ust. 11 dyrektywy (UE) 2018/2001 został odpowiednio dostosowany.
- (9) Ponieważ udział energii odnawialnej w Norwegii i Islandii jest wysoki, a Norwegia wykorzystuje energię elektryczną głównie do celów grzewczych, podczas gdy Islandia pokrywa swoje zapotrzebowanie na ciepło z odnawialnych źródeł geotermalnych albo odnawialnej energii elektrycznej, należy dostosować metody obliczania dotyczące zwiększania roli energii odnawialnej w ciepłownictwie i chłodnictwie określone w art. 23 dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (10) Ponadto, obecnie nie jest możliwe by Liechtenstein stosował art. 25–31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 dotyczące energii odnawialnej w sektorze transportu oraz wymogów w zakresie paliw odnawialnych, ponieważ politykę w zakresie paliw reguluje unia regionalna Liechtensteinu ze Szwajcarią. W związku z tym Liechtensteinowi należy przyznać tymczasowe odstępstwo, biorąc pod uwagę, że w ramach unii regionalnej stosuje się system zwiększania wykorzystania biopaliw oparty na mechanizmie kompensacji emisji CO₂ mającym zastosowanie od 2024 r., którego cel wynosi 23 %. Odstępstwo powinno mieć zastosowanie wyłącznie do czasu uwzględnienia w Porozumieniu EOG dyrektywy (UE) 2018/2001 zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 ⁽⁵⁾.
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IV (Energia) do Porozumienia EOG.
- (12) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu EOG powinno zatem być oparte na dołączonym projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie proponowanej zmiany załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu EOG dołączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lipca 2025 r.

W imieniu Rady

Przewodnicząca

S. LOSE

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2018/2001, rozporządzenie (UE) 2018/1999 i dyrektywę 98/70/WE w odniesieniu do promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz uchylająca dyrektywę Rady (UE) 2015/652 (Dz.U. L, 2023/2413, 31.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2413/oj>).

PROJEKT

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG

nr ...

z dnia ...

w sprawie zmiany załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwane dalej „Porozumieniem EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/759 z dnia 14 grudnia 2021 r. zmieniające załącznik VII do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej na potrzeby chłodzenia i systemów chłodniczych⁽¹⁾.
- (2) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych⁽²⁾, sprostowaną w Dz. U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, i Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37.
- (3) Dyrektywa (UE) 2018/2001 uchyla dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE⁽³⁾, która jest uwzględniona w Porozumieniu EOG i którą w związku z powyższym należy uchylić w ramach Porozumienia EOG.
- (4) Państwa EFTA nie zostały uwzględnione w wiążącym ogólnym celu unijnym w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w Unii w 2030 r. Art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001 powinien mieć zastosowanie do państw EFTA, z wyjątkiem przepisów art. 3 ust. 1, 5 i 6 tej dyrektywy. Zamiast tego państwa EFTA powinny ustalić krajowe orientacyjne cele w zakresie energii odnawialnej na 2030 r. i w konsekwencji nie powinny stosować art. 8 dotyczącego unijnej platformy ds. rozwoju odnawialnych źródeł energii i transferów statystycznych. Nie wyklucza to możliwości przyszłych negocjacji między państwami EFTA a Unią na temat współpracy, jeżeli chodzi o cele w obszarach energii odnawialnej po 2030 r.
- (5) Zgodnie z art. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001 państwa EFTA mogą stosować systemy wsparcia w celu osiągnięcia lub przekroczenia swoich odpowiednich krajowych orientacyjnych celów w zakresie energii odnawialnej.
- (6) W art. 7 ust. 5 dyrektywy (UE) 2018/2001 dla Cypru i Malty przewidziano zwolnienia w formie niższego progu w odniesieniu do obliczania końcowego zużycia energii brutto w związku z ilością energii zużytej w lotnictwie. Islandia jest oddaloną wyspą, a odległości między nią a krajami sąsiadującymi są duże. W świetle tej szczególnej sytuacji geograficznej do Islandii powinien mieć zastosowanie ten sam próg co do Cypru i Malty.
- (7) W przypadku, gdy Norwegia ma obowiązek skonsultowania się z Saamami, konieczne jest zapewnienie możliwości przedłużenia o maksymalnie rok terminów dotyczących procedury wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 16 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (8) Norwegia i Islandia mają wysoki udział odnawialnej energii elektrycznej. Norwegia wykorzystuje głównie odnawialną energię elektryczną do celów grzewczych, natomiast Islandia pokrywa znaczną część swojego zapotrzebowania na ciepło z odnawialnych źródeł geotermalnych, a odnawialną energię elektryczną wykorzystuje, gdy źródła geotermalne nie są dostępne. Należy zatem dostosować w odniesieniu do państw EFTA metody obliczania dotyczące zwiększania roli energii odnawialnej w ciepłownictwie i chłodnictwie przewidziane w dyrektywie (UE) 2018/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 18.5.2022, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82.

⁽³⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

- (9) W świetle regionalnej unii Liechtensteinu ze Szwajcarią, w ramach której kwestia paliw jest regulowana przez władze szwajcarskie a paliwa są dostarczane przez podmioty szwajcarskie, oraz ze względu na fakt, że jest to jedyne źródło dostaw paliw transportowych w Liechtensteinie, właściwe jest tymczasowe odstępstwo od art. 25–31 dyrektywy (UE) 2018/2001, które zawierają przepisy dotyczące energii odnawialnej w sektorze transportu oraz zasady zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do paliw odnawialnych. Liechtenstein wykorzystuje szwajcarski system zwiększania wykorzystania biopaliw oparty na mechanizmie kompensacji emisji CO₂, który jest porównywalny pod względem ambicji do efektu substytucyjnego i oszczędności wynikających z celów w zakresie biopaliw. Emisje CO₂ z paliw przeznaczonych do pojazdów wyposażonych w silniki spalinowe wymagają kompensacji za pomocą środków krajowych i zagranicznych. Art. 37 rozporządzenia Liechtensteinu dotyczącego CO₂ (LR 814.065.1) oraz art. 9 i 10 ustawy dotyczącej CO₂ (LR 814.065) stanowią, że od 2024 r. należy kompensować 23 % emisji CO₂. Odstępstwo to powinno być stosowane do dyrektywy (UE) 2018/2001 w brzmieniu obowiązującym przed jej zmianą dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. ⁽⁴⁾ Odstępstwo to jest ściśle ograniczone w czasie i powinno być stosowane wyłącznie do chwili osiągnięcia porozumienia w sprawie uwzględnienia w Porozumieniu EOG dyrektywy (UE) 2018/2001 w brzmieniu zmienionym dyrektywą (UE) 2023/2413. Porozumienie należy uznać za osiągnięte po uwzględnieniu w Porozumieniu EOG dyrektywy (UE) 2018/2001 zmienionej dyrektywą (UE) 2023/2413.
- (10) Liechtenstein został zwolniony ze stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii ⁽⁵⁾, ponieważ nie jest w stanie dostarczyć pierwotnych danych dotyczących „zużycia energii pierwotnej” lub „zużycia energii końcowej”. Liechtenstein może przekształcić krajowe dane statystyczne w dane dotyczące zużycia energii pierwotnej i zużycia energii końcowej dzięki zmianie ich formatu, jeżeli jest to wymagane na mocy dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IV do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Tekst pkt 41 (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE) załącznika IV do Porozumienia EOG otrzymuje brzmienie:

„**32018 L 2001**: dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82), sprostowana w Dz.U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, i Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37, zmieniona:

— **32022 R 0759**: rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2022/759 z dnia 14 grudnia 2021 r. (Dz.U. L 139 z 18.5.2022, s. 1).

O decyzjach w sprawie zatwierdzania systemów dobrowolnych w odniesieniu do wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju zgodnie z dyrektywą 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 mowa w rozdziale XVII załącznika II.

Do celów niniejszego Porozumienia przepisy tej dyrektywy odczytuje się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

a) art. 3 ust. 1, 5 i 6, art. 5 ust. 4 i 5 i art. 8 nie mają zastosowania do państw EFTA;

b) w art. 3:

(i) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

»Zgodnie z art. 3–5 i art. 9–14 rozporządzenia (UE) 2018/1999 każde państwo EFTA określa krajowy orientacyjny cel w zakresie energii odnawialnej wyrażony jako udział energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r. w ramach swojego odpowiedniego zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu. Przygotowując projekty zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, państwa EFTA mogą rozważyć skorzystanie ze wzoru, o którym mowa w załączniku II do tego rozporządzenia.«;

(ii) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

»Od dnia 1 stycznia 2026 r. udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w każdym państwie EFTA nie może być niższy niż udział bazowy wskazany w trzeciej kolumnie tabeli w części A załącznika I. Państwa EFTA wprowadzają konieczne środki w celu zapewnienia zgodności z tym poziomem bazowym.«;

⁽⁴⁾ Dz.U. L, 2023/2413, 31.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2413/oj>.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 1.

c) w art. 4:

(i) w ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

»Aby państwa EFTA mogły osiągnąć lub przekroczyć swoje krajowe orientacyjne cele w zakresie energii odnawialnej określone w art. 3 ust. 2 niniejszej dyrektywy, państwa te mogą stosować systemy wsparcia.«;

(ii) w ust. 3 słowa »mające zastosowanie prawo Unii dotyczące rynku wewnętrznego energii elektrycznej« zastępuje się słowami »przepisy dotyczące rynku wewnętrznego energii elektrycznej mające zastosowanie zgodnie z Porozumieniem EOG«;

d) w art. 5 ust. 2 słowa »prawo Unii dotyczące rynku wewnętrznego energii elektrycznej« zastępuje się słowami »przepisy dotyczące rynku wewnętrznego energii elektrycznej mające zastosowanie zgodnie z Porozumieniem EOG«;

e) w art. 4 ust. 9, art. 6 ust. 1, art. 21 ust. 7 i art. 22 ust. 7 słowa »art. 107 i 108 TFUE« zastępuje się słowami »art. 61 i 62 Porozumienia EOG«;

f) w art. 7 ust. 5 akapit trzeci po słowie »Cypru« dodaje się słowo »Islandii«;

g) w art. 16 ust. 4 i 5 po słowach »nadzwyczajnych okoliczności« dodaje się słowa », lub gdy Norwegia ma obowiązek skonsultowania się z Saamami«;

h) w art. 16 ust. 6 po słowie »instalacji« dodaje się słowa », lub gdy Norwegia ma obowiązek skonsultowania się z Saamami«;

i) w art. 19 ust. 11 dodaje się akapity w brzmieniu:

»Państwa EFTA nie uznają gwarancji pochodzenia wydanej przez państwo trzecie, z wyjątkiem przypadków, gdy Unia zawarła z tym państwem trzecim umowę w sprawie wzajemnego uznawania gwarancji pochodzenia wydanych w Unii i kompatybilnych systemów gwarancji pochodzenia utworzonych w tym państwie trzecim i państwa EFTA zawarły z tym państwem trzecim zasadniczo równoważną umowę, i to wyłącznie w przypadku gdy prowadzony jest bezpośredni przywóz lub wywóz energii.

Państwa EFTA dążą do zawarcia umów, o których mowa w akapicie pierwszym.«;

j) w art. 19 ust. 12 i art. 36 ust. 3 słowa »prawo Unii« zastępuje się słowami »Porozumienie EOG«;

k) w art. 20 ust. 3 po słowach »celu unijnego, określonego w art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy,« dodaje się słowa »lub, w odniesieniu do państw EFTA, ich odpowiednich krajowych orientacyjnych celów w zakresie energii odnawialnej określonych w art. 3 ust. 2«;

l) w art. 23 ust. 1 słowa »i obliczonego zgodnie z metodyką opisaną w art. 7, bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu« nie mają zastosowania do państw EFTA;

m) w art. 23 ust. 2 lit. b) po słowach »średnie roczne zwiększenie« dodaje się słowa »lub, w odniesieniu do państw EFTA, w których udział energii odnawialnej, w tym odnawialnej energii elektrycznej wykorzystywanej w systemach centralnego ogrzewania i chłodzenia przekracza 60 %, mogą liczyć każdy taki udział jako spełniający średnie roczne zwiększenie«;

n) w art. 29 ust. 1 lit. a) słowa »wkład w realizację unijnego celu określonego w art. 3 ust. 1 i« nie mają zastosowania do państw EFTA;

o) art. 25–31 nie stosuje się do Liechtensteinu do czasu włączenia do Porozumienia EOG dyrektywy (UE) 2018/2001 zmienionej dyrektywą (UE) 2023/2413;

p) do tabeli w pkt A załącznika I dodaje się, co następuje:

	Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2005 r. (S_{2005})	Docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2020 r. (S_{2020})
»Islandia	55 %	64 %
Norwegia	58,2 %	67,5 %
Liechtenstein	7 %	24 %«

- q) w załączniku IV pkt 6 lit. b), c) i d) słowa »przepisy prawa krajowego i prawa Unii« zastępuje się słowami »prawo i ustawodawstwo krajowe mające zastosowanie zgodnie z Porozumieniem EOG«.

Artykuł 2

Teksty rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/759 oraz dyrektywy (UE) 2018/2001, sprostowane w Dz.U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, oraz Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37, w języku islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, są autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem ... pod warunkiem dokonania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w ...

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG

Przewodniczący

Sekretarze

Wspólnego Komitetu EOG

(*) [Nie wskazano wymogów konstytucyjnych.] [Wskazano wymogi konstytucyjne.]

Deklaracja państw EFTA do decyzji nr [...]
w sprawie włączenia do Porozumienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001
[do przyjęcia wraz z decyzją i opublikowania w Dz.U.]

Włączenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 do Porozumienia EOG pozwala poszerzyć i uwzględnić państwa EFTA we wspólnych ramach regulacyjnych dotyczących promowania energii ze źródeł odnawialnych. Państwa EFTA nie zostały uwzględnione w głównym celu UE dotyczącym energii odnawialnej. Wyznaczyły one jednak następujące krajowe orientacyjne cele w zakresie energii odnawialnej:

- Wyznaczony przez Islandię krajowy orientacyjny cel w zakresie energii odnawialnej wyrażony jako udział energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii brutto wynosi 80 % w 2030 r. Islandzki krajowy cel dotyczący odnawialnych źródeł energii opiera się na analizie i prognozach islandzkiej Agencji Środowiska i Energii (UOS) na 2030 r. Sektory energii elektrycznej i ogrzewania w Islandii oparte są w 100 % na odnawialnych źródłach energii wodnej i geotermalnej. Orientacyjny cel Islandii w zakresie energii odnawialnej na 2030 r. jest o szesnaście punktów procentowych wyższy niż krajowy cel orientacyjny w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r.
- W dniu 6 listopada 2020 r. parlament Liechtensteinu (Landtag) przyjął strategię energetyczną na 2030 r., w której krajowy cel udziału energii ze źródeł odnawialnych wynosi 30 %. Cel ten jest realizowany poprzez: ok. 17 % krajowych odnawialnych źródeł energii (głównie fotowoltaika i, w miarę możliwości, energia wiatrowa oraz, na mniejszą skalę, biomasa) oraz około 13 % importowanych odnawialnych źródeł energii (e-paliwa, wodór odnawialny). Co roku sporządzane są sprawozdania na temat realizacji celów (w ramach sprawozdania monitorującego dla parlamentu Liechtensteinu).
- Ustalony przez Norwegię krajowy orientacyjny cel w zakresie energii odnawialnej, wyrażony jako udział energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r., wynosi 77,5 %. Norweski krajowy cel w odniesieniu do odnawialnych źródeł energii opiera się na analizie i prognozach Norweskiej Agencji Energetycznej na 2030 r. oraz na wewnętrznych ocenach przeprowadzonych przez norweskie Ministerstwo Energii. Ponieważ Norwegia jest prekursorem w dziedzinie energii odnawialnej, startuje z wysokiego poziomu. Jednocześnie oznacza to, że stosowane są już najbardziej opłacalne i łatwo dostępne środki. Orientacyjny cel Norwegii w zakresie energii odnawialnej na 2030 r. jest o dziesięć punktów procentowych wyższy niż krajowy cel w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r., który wynosił 67,5 %.